

Daniels bok – nummer syttién

Det profetiske teppet: Avsløringen av de fire vederstyggelighetene i Esekiel kapittel åtte og deres betydning i vår tid

Jeff Pippenger

2024-02-04

De fire vederstyggelighetene i Esekiel kapittel åtte representerer de fire generasjonene av det moderne Israel, og begynnelsen på det moderne Israel ble forbilledliggjort ved begynnelsen av det gamle Israel. Begge disse begynnelseshistoriene vitner om det moderne Israels avslutning ved den snart kommende søndagsloven. De to begynnelsene til Israel, både det gamle bokstavelige og det moderne åndelige, bevitnes av begynnelseshistorien til det nordlige kongeriket Israel da det skilte seg fra Juda.

Da det gamle Israel reiste gullkalven, var de nettopp kommet ut av Egypt i oppfyllelse av en profeti som fastslo at Gud ville gjøre dem til et kongerike. Fortellingen om Jeroboam, den første kongen i det nordlige riket Israel, rommer nettopp disse kjennetegnene. Jeroboam hadde flyktet til Egypt fra Salomos vrede. Han hadde ved profeten Ahia fått et profetisk løfte om at han skulle bli gjort til konge over ti av de tolv stammene. Før profetien ble oppfylt, skulle Jeroboam flykte til Egypt for å skape avstand mellom seg selv og Salomo, inntil Salomo døde.

Og det skjedde på den tid, da Jeroboam gikk ut av Jerusalem, at profeten Akija fra Sjilo fant ham på veien; og han hadde kledd seg i en ny kappe; og de var begge alene ute på marken. Da grep Akija den nye kappen som han hadde på seg, og rev den i tolv stykker. Og han sa til Jeroboam: Ta deg ti stykker; for så sier Herren, Israels Gud: Se, jeg vil rive riket ut av Salomos hånd og gi deg ti stammer. (Men én stamme skal han ha for min tjener Davids skyld og for Jerusalems skyld, den byen som jeg har utvalgt blant alle Israels stammer.) Fordi de har forlatt meg og tilbedt Astarte, sidoniernes gudinne, Kemosj, moabittenes gud, og Milkom, ammonittenes gud, og ikke vandret på mine veier, så de gjorde det som er rett i mine øyne og holdt mine forskrifter og mine dommer, slik som David, hans far, gjorde. Men jeg vil ikke ta hele riket ut av hans hånd; jeg vil gjøre ham til fyrste alle hans levedager for min tjener Davids skyld, ham som jeg utvalgte, fordi han holdt mine bud og mine forskrifter. Men jeg vil ta riket ut av hans sønns hånd og gi det til deg, nemlig ti stammer. Og hans sønn vil jeg gi én stamme, for at David, min tjener, alltid skal ha en lampe for mitt åsyn i Jerusalem, den byen som jeg har utvalgt meg til å sette mitt navn der.

Og jeg vil ta deg, og du skal regjere etter alt det din sjel begjærer, og du skal være konge over Israel. Og det skal skje: dersom du vil høre på alt det jeg befaler deg, og vandre på mine veier og gjøre det som er rett i mine øyne, så du holder mine forskrifter og mine bud, slik David, min tjener, gjorde, da vil jeg være med deg og bygge deg et varig hus, slik jeg bygde for David, og jeg vil gi Israel til deg. Og for dette vil jeg ydmyke Davids ætt, men ikke for alltid. Derfor søkte Salomo å drepe Jeroboam. Men Jeroboam stod opp og flyktet til Egypt, til Sjisjak, kongen i Egypt, og han var i Egypt til Salomos død. Og resten av Salomos gjerninger, alt det han gjorde, og hans visdom, er ikke dette skrevet i Salomos krønikebok? Og den tid Salomo

regjerte i Jerusalem over hele Israel, var førti år. Og Salomo sovnet inn med sine fedre og ble begravet i sin far Davids by; og hans sønn Rehabeam ble konge i hans sted. 1 Kong 11:28–43.

Ved kong Salomos død skulle riket deles, og Jeroboam skulle være konge over de ti nordlige stammene, og Salomos sønn, Rehabeam, skulle være konge i Jerusalem. Før delingen av stammene fant sted, måtte Jeroboam komme ut av Egypt.

Og Rehabeam drog til Sikem; for hele Israel var kommet til Sikem for å gjøre ham til konge. Og det skjedde at da Jeroboam, Nebats sønn, som ennå var i Egypt, hørte det, – for han var flyktet fra kong Salomos åsyn, og Jeroboam bodde i Egypt – da sendte de bud på ham og kalte ham tilbake. Og Jeroboam og hele Israels menighet kom og talte til Rehabeam og sa: Din far gjorde vårt åk tungt; gjør nå derfor din fars harde trelletjeneste og det tunge åk som han la på oss, lettere, så vil vi tjene deg. Og han sa til dem: Gå bort ennå for tre dager, og kom så tilbake til meg. Og folket gikk bort. 1 Kong 12:1–5.

Beretningen om hvor tåpelig Rehabeam handlet i løpet av de tre dagene, legger skylden på hans dårlige forkastelse av de gamles råd, men adskillelsen av stammene var blitt profetert, så den ville ha skjedd på den ene eller den andre måten. Det er verdt å merke seg her, for en fremtidig artikkel, at adskillellesprosessen uttrykkelig ble identifisert som tre dager. De to rikene blir ett rike igjen i millerittenes historie, og når de nordlige og sørlige stammene blir ett rike i millerittenes historie, som er tidsperioden for de tre englenes ankomst i Åpenbaringen kapittel fjorten. Disse tre englene i millerittenes historie ble typifisert ved de tre dagene i Rehabeams beslutning. De førtiseks årene da de tre englene ankom, fra 1798 til 1844, var også de tre symbolske dagene, som Kristus hadde sagt i Johannes kapittel to ville kreves for at Han skulle reise opp et ødelagt tempel, men den delen av studiet er for en fremtidig artikkel.

Da Rehabeam kom med sin tåpelige kunngjøring ved utløpet av de tre dagene, ble rikene delt.

Da nå hele Israel så at kongen ikke hørte på dem, svarte folket kongen og sa: Hvilken del har vi i David? Vi har ingen arvelodd i Isais sønn. Til teltene deres, Israel! Se nå til ditt eget hus, David! Så drog Israel bort til sine telt. Men over Israels barn som bodde i Judas byer, regjerte Rehabeam. Deretter sendte kong Rehabeam Adoram, som var satt over skattleggingen; men hele Israel steinet ham til døde. Derfor skyndte kong Rehabeam seg å stige opp i vognen sin for å flykte til Jerusalem. Slik gjorde Israel opprør mot Davids hus til denne dag. Og det skjedde da hele Israel hørte at Jeroboam var kommet tilbake, at de sendte bud og kalte ham til forsamlingen og gjorde ham til konge over hele Israel. Det var ingen som fulgte Davids hus, uten bare Judas stamme. 1 Kong 12:16–20.

Profetien om at Jeroboam skulle få et kongerike, var blitt oppfylt, og den ble oppfylt på den tiden da han var kommet ut av Egypt. Av misunnelse over at Guds helligdom var i byen Jerusalem, den byen Gud hadde utvalgt til å sette sitt navn der, gikk Jeroboam i gang med å forfalske helligdommen, prestedømmet og gudstjenesten som var forordnet til bare å bli utført i Jerusalem. Jeroboams verk med å opprette et forfalsket system for tilbedelse blant de nordlige ti stammene er en direkte parallell til Arons opprør og gullkalven, og gir således enda et vitnesbyrd, ikke bare om den snart kommende søndagsloven, men også om opprøret i 1863.

Og Jeroboam sa i sitt hjerte: Nå kommer kongedømmet til å vende tilbake til Davids hus. Dersom dette folket drar opp for å bære fram offer i Herrens hus i Jerusalem, da vil hjertet hos dette folket vende tilbake til deres herre, til Rehabeam, Judas konge; og de skal drepe meg og vende tilbake til Rehabeam, Judas konge. Derfor rådførte kongen seg og laget to gullkalver, og sa til dem: Det er for meget for dere å dra opp til Jerusalem; se, her er dine guder, Israel, som førte deg opp fra landet Egypt. Og den ene stilte han opp i Betel, og den andre satte han i Dan. Og dette ble til synd; for folket gikk for å tilbe foran den ene, helt til Dan. Og han gjorde et hus for offerhaugene og gjorde prester av de ringeste blant folket, slike som ikke var av Levis sønner. Og Jeroboam innstiftet en høytid i den åttende måned, på den femtende dag i måneden, lik den høytiden som er i Juda, og han ofret på alteret. Slik gjorde han i Betel, idet han ofret til kalvene som han hadde laget; og i Betel innsatte han prestene for offerhaugene som han hadde gjort. Så ofret han på alteret som han hadde gjort i Betel på den femtende dag i den åttende måned, nemlig i den måned som han hadde uttenkt i sitt eget hjerte; og han innstiftet en høytid for Israels barn og ofret på alteret og brente røkelse. 1 Kong 12:26–33.

Jeroboams opprør frembringer en annen sannhetslinje som kan legges over Arons opprør, det protestantiske horns opprør i 1863 og det republikanske horns opprør ved den snart kommende søndagsloven, og ved å gjøre dette utvider det det profetiske vitnesbyrdet. I opprøret omkring Arons gullkalv forandret Herren den forordnede metoden for utvelgelsen av presteskabet.

Før opprøret skulle den førstefødte i enhver stamme bli en del av prestedømmet. Men under Arons opprør med gullkalven var det bare Levis stamme som stilte seg på Mose side. Av denne grunn endret Gud den forordnede ordningen for å skaffe menn til prestedømmet, og fra det tidspunkt var det bare Levis stamme som skulle utgjøre prestedømmet.

Da Moses så at folket var nakent; (for Aron hadde gjort dem nakne til skam blant deres fiender:) da stilte Moses seg i leirens port og sa: Hvem hører Herren til? La ham komme til meg. Og alle Levis sønner samlet seg om ham. Og han sa til dem: Så sier Herren, Israels Gud: Hver mann skal binde sitt sverd ved sin side, og gå fram og tilbake fra port til port gjennom leiren, og hver mann skal drepe sin bror, og hver mann sin venn, og hver mann sin neste. Og Levis barn gjorde etter Moses' ord; og den dagen falt det av folket omkring tre tusen menn. 2 Mosebok 32:25–28.

Jeroboam etterlignet det verk Gud hadde fullført i Arons opprør, da Gud hadde oppreist et nytt prestedømme av Levi stamme, for Jeroboam «gjorde prester av folkets ringeste, som ikke var av Levis sønner». Opprøret ved begynnelsen av nordriket med de ti stammene svarer til Arons opprør og de dansende dårene. Opprøret fant sted etter utgangen fra Egypt, som oppfyllelse av en profeti som lovet at et kongerike skulle bli opprettet. I begge tilfeller ble et nytt prestedømme innstiftet; dette var en forandring fra den tidligere ordningen for utvelgelsen av prester.

Arons opprør med gullkalven ble gjentatt, men det ble fordoblet av Jeroboam, for han laget to gullkalver og plasserte dem i to byer. Byen Dan representerer statshåndverk, for Dan betyr «å dømme», og byen Betel representerer kirkepolitikk, for Betel betyr «Guds hus». Gullkalvene bar den samme symbolikken som Arons kalv, men med det tilleggsvitnesbyrd om foreningen mellom kirke og stat som de to byene representerte. En kalv var den høyeste form for hedensk offer, og

representerer derfor et forfalsket offer av Kristus. Gull er et symbol på Babylon, og kalven var et bilde av et dyr. Likesom Aron innstiftet en falsk tilbedelsesdag, innstiftet Jeroboam også en høytid og sørget for at tidspunktet for høytiden ikke stemte overens med tiden for den sanne gudsdyrkelse i Jerusalem.

Alle elementene i den forestående søndagsloven er fremstilt i Jeroboams vitnesbyrd om opprør: det falske offeret (kalven), den falske Kristus (alteret), dyrets bilde (sammenslutningen av kirke og stat), den falske tilbedelsesdagen (søndag) og et forfalsket presteskap.

Begynnelsen på det gamle Israel, begynnelsen på de ti nordlige stammene som et kongerike, og begynnelsen på adventismen inneholder alle de samme profetiske elementene, og sammen identifiserer de de profetiske elementene i den snart kommende søndagsloven. Det gamle Israel hadde kommet ut av trelldommen i Egypt, Jeroboam kom ut av Egypt, dit han hadde flyktet for å unnslippe Salomos forfølgelse, og millerittisk adventisme hadde nettopp kommet ut av pavedømmets trelldom.

Levis prestedømme ble opprettet ved Arons opprør, det forfalskede prestedømmet av de ringeste blant menn ble innsatt i Jeroboams vitnesbyrd, og da Herren inngikk pakt med millerittisk adventisme, var millerittene, ifølge Peter, «en utvalgt slekt, et kongelig presteskap, et hellig folk, et eiendomsfolk, for at dere skal forkynne hans storverk, han som kalte dere ut av mørket og inn i sitt underfulle lys.» Det lyset millerittene var blitt kalt til, var lyset fra Millers juveler, fremstilt på Habakkuks to tavler, som var blitt forutbildet i historien om Arons opprør ved De ti buds to tavler. Mørket de var blitt kalt ut av, var de mørke tidsaldre under pavemakten, som var blitt forutbildet ved mørket i det egyptiske trelldomslivet.

Da Kristus reiste opp tempelet som var blitt nedtrådt av både hedenskap og pavedømme, gjorde Han det på førtiseks år, fra 1798 til 1844. Da Han hadde oppført tempelet, kom Han så plutselig til sitt tempel den 22. oktober 1844 som paktens budbærer, for Han hadde reist opp tempelet som var blitt nedtrådt og ødelagt, og Han rensset også et presteskap som var representert ved Levis stamme.

Men hvem kan utholde hans kommes dag? Og hvem kan bli stående når han åpenbarer seg? For han er lik en smelters ild og lik vaskernes såpe. Og han skal sitte som en smelter og renser av sølv; og han skal rense Levis sønner og lutre dem som gull og sølv, så de kan bære fram for Herren et offer i rettferdighet. Da skal Judas og Jerusalems offer være velbehagelig for Herren, som i gamle dager og som i fordums år. Malaki 3:2–4.

Den 22. oktober 1844 kom Kristus plutselig til sitt tempel og gikk inn i pakt med et folk som var representert ved det levittiske prestedømme, men innen 1863 hadde de gjentatt Arons opprør, og det millerittiske prestedømme gikk over til det laodikeiske prestedømme, slik dette er fremstilt ved Jeroboams prestedømme av de ringeste blant folket, og Arons dansende dårer. Likevel rommer vitnesbyrdet om Jeroboams opprør et større vitnesbyrd om opprøret i 1863. Da Jeroboam innviet sitt falske gudsdyrkelsessystem, ble en profet fra Jerusalem sendt for å irettesette Jeroboams opprør, slik dette ble forbilledliggjort ved at millerittisk adventisme ble ledet til å godta sabbaten i De ti bud som hviledag.

Da adventismen tok imot lyset fra den tredje engel og helligdommen, representerte de en irttesettelse for de protestantene som hadde forkastet det tiltagende lyset fra avforseglingen som begynte ved endetiden i 1798. Slik det gamle Israel hadde glemt sabbaten mens de var i sitt egyptiske trelldom, hadde menigheten i ørkenen glemt sabbaten da året 1798 kom. Det tiltagende lyset fra domstimens budskap, brakt av millerittene, førte til slutt til helligdommen og Guds lov.

Det lyset kom den 22. oktober 1844 og representerte en irttesettelse av falsk tilbedelse til dem som var blitt kalt til å komme helt ut av katolisismens falske læresetninger. Soldyrkelsen er merket på katolisismens myndighet over de kirker som vendte tilbake til hennes fold. Den irttesettelsen er fremstilt ved Jeroboams innvielse av sitt falske tilbedelsessystem.

Og Jeroboam innstiftet en høytid i den åttende måneden, på den femtende dag i måneden, lik den høytiden som er i Juda, og han ofret på alteret. Slik gjorde han i Betel; han ofret til kalvene som han hadde laget, og i Betel innsatte han prestene for offerhaugene som han hadde gjort. Så ofret han på alteret som han hadde gjort i Betel, på den femtende dag i den åttende måneden, det vil si i den måneden som han hadde funnet på i sitt eget hjerte; og han innstiftet en høytid for Israels barn og steg opp til alteret og brente røkelse. Og se, det kom en Guds mann fra Juda til Betel ved Herrens ord; og Jeroboam sto ved alteret for å brenne røkelse. Og han ropte mot alteret ved Herrens ord og sa: Alter, alter, så sier Herren: Se, et barn skal fødes for Davids hus, Josjia ved navn; og på deg skal han ofre prestene for offerhaugene, de som brenner røkelse på deg, og menneskebein skal brennes på deg. Og han ga et tegn samme dag og sa: Dette er tegnet som Herren har talt: Se, alteret skal revne, og asken som er på det, skal øses ut. Og det skjedde da kong Jeroboam hørte det ordet som Guds mann hadde ropt mot alteret i Betel, at han rakte hånden ut fra alteret og sa: Grip ham!

Og hans hånd, som han rakte ut mot ham, visnet, så han ikke kunne trekke den til seg igjen. Også alteret revnet, og asken ble utøst fra alteret, etter det tegn som Guds mann hadde gitt ved Herrens ord. Og kongen tok til orde og sa til Guds mann: Bønnfall nå Herren din Gud og be for meg, at min hånd må bli gitt meg tilbake igjen. Og Guds mann bønnfalt Herren, og kongens hånd ble gitt ham tilbake igjen og ble som den hadde vært før. Og kongen sa til Guds mann: Kom hjem med meg og styrk deg, så vil jeg gi deg en gave. Men Guds mann sa til kongen: Om du ville gi meg halvdelen av ditt hus, ville jeg ikke gå inn med deg, og jeg ville verken ete brød eller drikke vann på dette sted. For således er det befalt meg ved Herrens ord, som sier: Du skal ikke ete brød og ikke drikke vann og ikke vende tilbake den samme vei som du kom. Så drog han en annen vei og vendte ikke tilbake den vei han var kommet til Betel. 1 Kongebok 12:32–13:10.

Sammen med opprøret omkring gullkalvene i vitnesbyrdet om Aron og Jeroboam, inngår også den faktiske innvielsen av det falske tilbedelsessystemet som Jeroboam forordnet, i hans vitnesbyrd. Denne innvielsen representerer skillet mellom den tilbedelsen som skulle utføres i Jerusalem, og Jeroboams forfalskede system. Fra 1798 og fram til 1844 førte Herren sitt folk ut av pavemaktens mørke og inn i det underfulle profetiske lys som er framstilt ved de tre englene i Åpenbaringen fjorten. De protestantiske kirkene forkastet dette lyset og ble derved katolisismens døtre i 1844.

Jeroboams gudskyndelse var et forbilde på det katolske tilbedelsessystemet, og i hans historie representerer det nordlige rike Israel det falske katolske systemet som protestantene i den millerittiske historien valgte å forbli i. Symbolet på dette systemet er soldyrkelsen.

De trofaste og kloke jomfruene som gikk inn i Det Aller Helligste den 22. oktober 1844, representerte en iredesettelse til protestantene som nettopp hadde vendt tilbake til katolisismens innflytelse og ble Romas døtre. Ved innvielsen av Jeroboams forfalskede gudskyndelsessystem kom en profet fra Juda og iredesatte Jeroboam, og typifiserte således de trofaste jomfruene som gikk inn i Det Aller Helligste og ble ledet til å erkjenne Guds lov. Beretningen om denne profeten og hans iredesettelse av Jeroboam er svært opplysende når en betrakter opprøret i 1863, men beretningen må vente til det er satt en avslutning sammen med en begynnelse.

Begynnelsen til det gamle Israel, Jeroboams rike og det moderne Israel samsvarer alle, og sammen utgjør de tre vitner om slutten på jorddyret i Åpenbaringen tretten, ved den snart kommende søndagsloven. De trofaste innen millerittisk adventisme den 22. oktober 1844 ble jorddyrets sanne protestantiske horn, og de ble det i den historien som begynte ved endetiden i 1798. 1798 var begynnelsen på det sjette riket i Bibelens profeti, De forente stater, og opprettelsen av adventismens sanne protestantiske horn i De forente stater. I denne begynnelseshistorien fremstilles De forente staters avslutningshistorie, for Jesus illustrerer alltid slutten på en ting ved begynnelsen på en ting.

De tre innledende vitnene fra det gamle, det moderne og Jeroboams Israel illustrerer avslutningen på jorddyret, men det finnes også en annen avslutning som må fremstilles på forhånd før vitnesbyrdet fra profeten som kom fra Juda og iredesatte Jeroboam, legges frem. Den avsluttende historien som må tas med, er avslutningen på Israels nordlige og sørlige riker, slik den er fremstilt ved profeten Esekial.

Det bør ikke glemmes at det vi nå illustrerer, er at opprøret i 1863 er kjennetegnet ved den første vederstyggeligheten i Esekial kapittel åtte, som var nidkjærhetens bilde. Når vi behandler avslutningen på de nordlige og sørlige rikene slik de er fremstilt ved Esekial, vil vi ha mer enn nok bevis til å stadfeste at opprøret i 1863 ble illustrert ved Arons og Jeroboams opprør, og at det identifiserer begynnelsen på den første av fire generasjoner av laodikeisk adventisme.

Vi vil fortsette denne studien i den neste artikkelen.

Herrens ord kom atter til meg og sa: Og du, menneskesønn, ta deg en stav og skriv på den: For Juda og for Israels barn, hans medbrødre. Ta så en annen stav og skriv på den: For Josef, Efraims stav, og for hele Israels hus, hans medbrødre. Og føy dem sammen, den ene til den andre, til én stav, så de blir ett i din hånd. Og når ditt folks barn taler til deg og sier: Vil du ikke fortelle oss hva du mener med dette? da skal du si til dem: Så sier Herren Gud: Se, jeg tar Josefs stav, som er i Efraims hånd, og Israels stammer, hans medbrødre, og jeg vil føye dem til den, til Judas stav, og gjøre dem til én stav, og de skal være ett i min hånd. Og stavene som du skriver på, skal være i din hånd for deres øyne. Og du skal si til dem: Så sier Herren Gud: Se, jeg vil hente Israels barn ut fra hedningefolkene, dit de er kommet, og samle dem fra alle kanter og føre dem inn i deres eget land:

Og jeg vil gjøre dem til ett folk i landet, på Israels fjell; og én konge skal være konge for dem alle; og de skal ikke lenger være to folk, og heller ikke mer deles i to riker i det hele tatt. Heller ikke skal de lenger gjøre seg urene med sine avguder, eller med sine avskyelige ting, eller med noen av sine overtredelser; men jeg vil frelse dem ut fra alle deres bosteder, hvor de har syndet, og jeg vil rense dem. Så skal de være mitt folk, og jeg vil være deres Gud. Og David, min tjener, skal være konge over dem; og de skal alle ha én hyrde. De skal også vandre etter mine lover og holde mine forskrifter og gjøre etter dem. Og de skal bo i det landet som jeg gav til Jakob, min tjener, der hvor deres fedre bodde; og de skal bo der, de og deres barn og deres barns barn til evig tid. Og min tjener David skal være deres fyrste til evig tid. Og jeg vil opprette en fredspakt med dem; den skal være en evig pakt med dem. Og jeg vil grunnfeste dem og gjøre dem tallrike, og jeg vil sette min helligdom midt iblant dem til evig tid. Også mitt tabernakel skal være hos dem; ja, jeg vil være deres Gud, og de skal være mitt folk. Og hedningefolkene skal kjenne at jeg, Herren, helliger Israel, når min helligdom er midt iblant dem til evig tid. Esekiel 37:15–28.